
Tenen els parlamentaris autonòmics catalans dret a l'accés directe a la informació que està en poder d'una entitat local?*

Miguel Pérez-Moneo

Professor de Dret Constitucional de la Universitat de Barcelona

Marc Vilalta Reixach

Professor de Dret Administratiu de la Universitat Oberta de Catalunya

1. Introducció

2. Extensió de la funció de control parlamentari

- 2.1. Fonament de la funció de control parlamentari
- 2.2. Objecte del control parlamentari
- 2.3. L'autonomia local com a límit al control parlamentari?
- 2.4. Efectes del control parlamentari

3. Procediments parlamentaris per demanar informació

- 3.1. Sol·licituds d'informació
 - 3.1.1. L'accés dels parlamentaris a la informació de l'Administració de la Generalitat de Catalunya
 - 3.1.2. L'accés dels parlamentaris a la informació d'altres administracions públiques
 - 3.1.2.1. Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú
 - 3.1.2.2. Llei 26/2010, de 3 d'agost, de règim jurídic i procediment de les administracions públiques de Catalunya
 - 3.1.2.3. Legislació de règim local
 - 3.1.2.4. La nova regulació de la transparència administrativa
 - 3.1.3. Recapitulació
- 3.2. Compareixences i sol·licituds d'informació per part de les comissions

4. Garantia del procés de rendició de comptes

5. Conclusions

6. Bibliografia

Article rebut el 30/04/2014; acceptat el 29/05/2014.

* Aquest estudi neix com a conseqüència d'un informe realitzat en el marc del conveni de col·laboració signat entre la Diputació de Barcelona, la Fundació Bosch i Gimpera i l'Institut de Dret Públic de la Universitat de Barcelona, per a l'elaboració d'estudis jurídics.

Resum

Té un diputat autonòmic dret a l'accés a la informació davant d'un ens local? O, amb caràcter més ampli, pot l'assemblea legislativa d'una comunitat autònoma exercir una funció de control sobre administracions públiques no integrades, estrictament, en l'àmbit de l'Administració autonòmica? Sent conscients de l'absència d'una dependència funcional entre les dues instàncies territorials, acotarem l'extensió de la funció de control parlamentari, i analitzarem la regulació que fa el Parlament de Catalunya de les sol·licituds individuals d'informació i de les sol·licituds de compareixença de les comissions, per verificar si és possible una cobertura jurídica d'aquesta sol·licitud d'informació i, simètricament, una obligació jurídica de respondre a la sol·licitud. A la vista de la regulació, considerem que aquesta obligació queda enquadrada en l'àmbit de les relacions polítiques, i que, a falta d'una previsió normativa més detallada, l'accés a la informació que està en poder de l'Administració local depèn de com entengui aquesta el principi de lleialtat institucional.

Paraules clau: *assemblea legislativa autonòmica; ens locals; responsabilitat política; sol·licitud d'informació; compareixences.*

Have the members of the Catalan Parliament the right of direct access to the information held by a local entity?

Abstract

Has a member of the Catalan Parliament the right of direct access to the information held by a local entity? Or, more widely, can the legislative assembly of an Autonomous Community control other Public Administrations that are not, strictly speaking, integrated into the Autonomous Community Administration itself? Being well aware that there is not a functional dependence between both territorial administrations, first this article determines the scope of the parliamentary oversight. Second, it analyses the regulation of the Catalan Parliament regarding individual requests for information and also requests for an appearances before the commissions in order to determine whether or not exists a legal basis for these requests and the obligation to give a response. In the light of the legal framework, the article considers that this obligation is embedded within the scope of the political relations and, taking into account the lack of regulation in this regard, the right of access to the information held by local entities depends on the manner in which these entities understand the principle of institutional loyalty.

Keywords: *legislative assembly of an Autonomous Community; local entities; political accountability; request of information; appearances.*

1. Introducció

Pot un diputat del Parlament de Catalunya personar-se davant una diputació provincial i exigir l'accés a un expedient administratiu concret o a tota la documentació respecte d'un cas determinat? La diputació, en aquest cas, hi ha de proporcionar l'accés?

La resposta a aquestes preguntes constitueix, precisament, l'objecte d'aquest treball, en el qual haurem de plantejar-nos, en primer lloc, si el Parlament de Catalunya té capacitat per establir una funció de

control respecte d'altres administracions públiques presents a Catalunya, fins i tot quan aquestes no es troben integrades, estrictament, en l'àmbit de l'Administració de la Generalitat. I, en cas afirmatiu, a través de quins procediments. Tot això ens portarà a identificar diferents instruments que preveu l'ordenament jurídic -principalment el Reglament parlamentari, així com la nova regulació de la transparència administrativa- perquè els membres de la Cambra autonòmica catalana puguin sol·licitar informació als diferents poders públics.

Des d'aquesta perspectiva, cenyirem l'objecte d'estudi a les peticions d'informació parlamentària, tant en forma escrita (sol·licituds d'informació) com verbal (sol·licituds de compareixença), exclouint altres instruments parlamentaris (com les preguntes i interpel·lacions) tradicionalment considerats mecanismes de control polític i no tant instruments d'informació. I tot això, tenint en compte els límits que pugui representar l'autonomia local com un nou element de la divisió de poders, que opera en el pla vertical o territorial i no exclusivament en l'horitzontal.

2. Extensió de la funció de control parlamentari

2.1. Fonament de la funció de control parlamentari

La funció de control que exerceixen els òrgans parlamentaris s'emmarca en el principi de limitació del poder públic que hi ha en els sistemes politicoconstitucionals. Va causar fortuna l'encunyació del principi per MONTESQUIEU, en *L'esperit de les lleis* (1748): "Perquè no es pugui abusar del poder cal que, per la disposició de les coses, el poder freni al poder." No obstant això, el principi de separació estricta de poders funciona, en l'actualitat, més aviat com un sistema de pesos i contrapesos entre els poders de l'Estat, que impedeix el predomini d'un d'ells sobre els altres. Seguint aquest raonament, s'assumeix que la lògica del control és inescindible de la idea de Constitució, ja que l'objecte d'aquesta resideix a limitar i controlar el poder públic,¹ i, conseqüentment, el control equilibra els esmentats pesos i contrapesos.²

Una de les característiques del control constitucional és el marc institucional en què es desenvolupa: les relacions entre òrgans constitucionals que no estan lligats per una relació jeràrquica. Aquest marc de relació es veu clarament en els sistemes presidencialistes, en els quals

els poders constituïts procedeixen tots de l'elecció popular i exerceixen, en principi, funcions materialment diferents. En aquest cas, aquestes relacions es desenvolupen en pla d'igualtat,³ considerant que cada un d'ells té una plena legitimitat democràtica d'origen. En un sistema parlamentari, aquestes relacions entre òrgans constitucionals són de mútua interdependència.⁴ A més, en els sistemes parlamentaris, la connexió entre la sobirania popular i el govern s'articula a través dels representants populars, els quals tenen l'obligació "*de garantizar la efectiva realización del fin constitucional que consiste en que el gobierno de la sociedad obedezca a la voluntad popular*".⁵ És a dir, entre Govern i Parlament hi ha una dependència funcional que comporta que la legitimitat del primer resideixi en la necessitat de comptar amb la confiança del segon. En aquest cas, relació fiduciària i responsabilitat política configuren la forma de relació entre ambdues institucions. D'aquí podria extreure's que la relació de control en un sistema parlamentari es configura com una relació directa entre el Parlament i l'Executiu de l'àmbit corresponent: així, de l'article 66.2 CE es desprèn que la funció de control de les Corts Generals s'estableix respecte "[d]el Govern", i només amb aquest.⁶

Són molts els tipus de control que poden establir-se. En primer lloc, aquests controls poden ser de legalitat -revisarien, estrictament i exclusivament, l'adequació de l'activitat controlada a les normes jurídiques que disciplinen l'activitat-, o pot tractar-se de controls de caràcter polític o d'oportunitat -en aquest cas, el paràmetre de valoració resulta indeterminat i podria estar integrat per altres objectius o valors de caràcter polític-. L'específic dels controls constitucionals és el seu menor grau de vinculació i el major grau de llibertat de valoració dels paràmetres,⁷ de manera que el control que exerceix el Parlament és, per la seva naturalesa, un control d'oportunitat. El Parlament és, sobretot, un òrgan polític.⁸ No obstant això, el paper del Parlament ha estat taxat i sotmès a dret, de manera que les funcions

1. RUBIO LLORENTE, F., "El control parlamentario", en *La forma del poder*, Centro de Estudios Constitucionales, Madrid, 1993, p. 243.

2. ARAGÓN REYES, M., "El control como elemento inseparable del concepto de Constitución", *Revista Española de Derecho Constitucional*, any núm. 7, núm. 19, 1987, p. 15 a 52.

3. RUBIO LLORENTE, F., "El control parlamentario", cit., p. 246 i 247.

4. GARCÍA MORILLO, J., *El control parlamentario del Gobierno en el ordenamiento español*, Congrés dels Diputats, Madrid, 1985.

5. *Ibid.*, p. 19.

6. GARCÍA MORILLO, J., "El control parlamentario de las Cortes Generales y las Asambleas Legislativas de las Comunidades Autónomas: Autonomía y comisiones de investigación", en *Problemas actuales del control parlamentario*, Congrés dels Diputats, Madrid, 1997, p. 105.

7. GARCÍA MORILLO, J., *El control parlamentario del Gobierno en el ordenamiento español*, cit., p. 61.

8. MONTERO GIBERT, J. R. i GARCÍA MORILLO, J., *El control parlamentario*, Tecnos, Madrid, 1984, p. 27 i 28.

que realitza s'han sotmès a procediments jurídics, evitant l'espontaneïtat en la seva actuació.

En aquest sentit, el control polític ha estat institucionalitzat, i els agents que el poden exercir han de tenir reconeguda la competència per part de l'ordenament.⁹ En el cas espanyol, és l'article 66.2 CE el que atribueix a les Corts Generals la funció de controlar l'acció del Govern, desenvolupant aquestes previsions en els reglaments parlamentaris. També en les assemblees autonòmiques el control parlamentari és un control institucionalitzat, sotmès a procediments reglats.¹⁰ Així, per exemple, i en termes molt similars a l'anterior, l'article 55.2 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya atribueix al Parlament català la funció de controlar l'acció política i de govern.

Aquesta institucionalització del control parlamentari ha estat criticada, ja que es considera que un excés de racionalització encotilla i debilita massa el Parlament, desequilibrant-ne la relació amb l'Executiu o altres poders de l'Estat, buscant una revitalització, una nova recomposició dels pesos i contrapesos presents en el nostre sistema.

2.2. Objecte del control parlamentari

En qualsevol cas, s'ha de reconèixer que l'objecte del control parlamentari s'ha anat ampliant progressivament, alhora que les democràcies pluralistes han anat desenvolupant i consolidant la funció de control, com per exemple

amb la "centralitat del Parlament".¹¹ Així, la nostra doctrina constitucional, en paral·lel a la italiana,¹² ha identificat tres grans conceptes de control parlamentari:

A) Control com a exigència de responsabilitat política i, per tant, vinculat a la caiguda del Govern.¹³ Des d'aquest pla, només es produiria el control al Govern quan, com a conseqüència de la inspecció de la seva acció, se'n produeixi el cessament. En aquest punt, la clau de la relació de control polític és en la relació fiduciària. Alhora, limitaria la relació de control en els sistemes presidencialistes o per les segones cambres en sistemes bicamerals. Aquest control només el podria dur a terme la majoria parlamentària.

B) Control com a fiscalització de l'actuació del Govern, independentment de si el Parlament sanciona el Govern o no.¹⁴ El fonament d'aquest control residiria en la qualitat del Parlament de representant del titular de la sobirania.¹⁵ Aquest control, el realitzaria la minoria parlamentària.

C) Control sociològic, orientat a la creació d'una opinió pública respecte de l'actuació del Govern, vinculada a la conformació del Parlament com un òrgan de visualització del pluralisme i del debat polític. Des d'aquest punt de vista, qualsevol activitat del Parlament podria formar part de la funció de control, ja que la clau és la perspectiva que s'exerceix, la capacitat de traslladar a la societat la opinió que mereix a la Cambra -o a una part de la Cambra- l'activitat del Govern.¹⁶

9. ARAGÓN REYES, M., "El control parlamentario como control político", *Revista de Derecho Político*, núm. 23, 1986, p. 9 a 39; i, en el mateix sentit, MONTERO GIBERT, J. R. i GARCÍA MORILLO, J., *El control parlamentario*, cit., p. 127 i seg.

10. ARCE JANÁRIZ, A., "La distribución del control parlamentario entre los órganos de las Asambleas Legislativas de las Comunidades Autónomas", en *Problemas actuales del control parlamentario*, 1997, p. 280.

11. GARCÍA ROCA, J. i IBRIDO, R., "El control parlamentario en Italia. Un estudio comparado sobre el concepto y algunas de sus mejores prácticas: El Comité para la Legislación y la Comisión de Presupuestos", en PAU I VALL, F. (coord.), *El control del gobierno en democracia*, AELPA / Tecnos, Madrid, 2013, p. 109.

12. *Ibid.*, p. 113.

13. SANTAOLALLA LÓPEZ, F., *Derecho parlamentario español*, Espasa Calpe, Madrid, 1990.

14. MONTERO GIBERT, J. R. i GARCÍA MORILLO, J., *El control parlamentario*, cit., p. 205. Joaquín García Morillo el defineix com: "[a]ctividad parlamentaria encaminada, a través de una multiplicidad de mecanismos, a la comprobación de la actividad del poder ejecutivo y la verificación de su adecuación a los parámetros establecidos por el Parlamento, susceptible de producir consecuencias diversas, y entre ellas la exigencia de la responsabilidad política del gobierno, y eventualmente generadora de una influencia variable sobre el comportamiento del sujeto controlado". GARCÍA MORILLO, J., *El control parlamentario del Gobierno en el ordenamiento español*, cit., p. 94.

15. *Ibid.*, p. 117.

16. ARAGÓN REYES, M., "El control parlamentario como control político", cit.; RECCHIA, G., *L'informazione delle assemblee rappresentative*, Jovene, Nàpols, 1979. Aquesta postura ha estat criticada, no tant per infundada, sinó per l'actuació que provoca en els seus protagonistes, els parlamentaris: "la obsesión de la oposición es ahora mover la voluntad de los electores, nuevos dueños de la llave del poder, y no la del Monarca [...]. Y eso no tiene mucho sentido, porque por ese camino estamos permitiendo que una función esencialísima del Estado, el control habitual de los gobernantes, se convierta en algo que no mira a su directo fin, sino a fines secundos, y que, por lo tanto, queda comúnmente mal atendida." GARRORENA MORALES, Á., "Algunas sugerencias para renovar la función de control", en PAU I VALL, F. (coord.), *Parlamento y control del Gobierno*, Aranzadi, Pamplona, 1998.

Si assumim aquest concepte més ampli de control parlamentari, aquest es veurà realitzat per qualsevol activitat de la Cambra, però, a més, també pels membres individuals, que porten a terme una tasca d'examen i de discussió de l'acció governamental. En aquest sentit, les iniciatives dels parlamentaris individuals esdevenen iniciatives del Parlament en formalitzar-se a través dels procediments establerts en la Constitució o en els reglaments parlamentaris mateixos.¹⁷

Quin abast té el control parlamentari? Tradicionalment, la funció de control del Parlament s'entén referida al "seu" Govern. Si adoptem el primer concepte de control esmentat, l'activitat de control del Parlament s'ha de restringir al Govern, ja que té com a finalitat fer-lo caure, i s'articula a través de la moció de censura i la votació de la qüestió de confiança.

En el segon cas, juntament amb les activitats governamentals, poden ser objecte del control parlamentari l'activitat de l'Administració de l'Estat, la dels organismes autònoms de l'Estat, la de les comunitats autònomes, i les normes amb força de llei emanades de l'Executiu.¹⁸ MONTERO GIBERT i GARCÍA MORILLO, tanmateix, no porten aquestes tesis fins a les últimes conseqüències, ja que no esmenten, en llistar els subjectes susceptibles de ser controlats per l'activitat del Parlament, els ens locals.

El dubte, amb aquest segon concepte de control, sorgeix respecte del tipus de procediments parlamentaris que tindrien cabuda en aquesta activitat de control. I, més concretament, el lloc que ocupa la facultat de recaptar informació.¹⁹

Normalment, es considera que els procediments de control-fiscalització del Govern han de ser procediments taxats, que exclourien la mera sol·licitud d'informació, ja que aquest control no suposa l'emissió d'un

judici de valor. Així, MONTERO GIBERT i GARCÍA MORILLO conceben la sol·licitud d'informació com una funció diferent de la de control, ja que la seva finalitat no és, necessàriament, confrontar l'activitat desenvolupada per l'òrgan controlat amb un paràmetre d'actuació; ja que demanar informació no pot comportar una sanció jurídica al controlat.

Per aprofundir en aquesta diferència entre funció de control i d'informació, es pot assenyalar que en el nostre ordenament es restringeix "*la publicidad de las peticiones de información [...] y se d[a] plena difusión a las preguntas y a sus contestaciones*".²⁰ O, de manera més significativa, que en l'activitat d'informació del Parlament s'ha ampliat el subjecte passiu, ja que es veuen obligats a informar tant el Govern com, en general, tota l'Administració pública, així com els diferents càrrecs i funcionaris de la mateixa.²¹ S'ha produït una evolució expansiva del dret a la informació dels parlamentaris, que ha portat a incloure dins el concepte d'administracions públiques el "sector públic" en general.²² Fins i tot es preveu una relació entre les Corts Generals i les comunitats autònomes, incloent-hi "*cualesquiera autoridades*" d'aquestes.²³ Per a l'exercici del control de l'acció del Govern, les cambres es poden dirigir a diferents tipus de persones -membres del Govern en sentit estRICTE, autoritats, funcionaris públics, i fins i tot particulars amb capacitat d'informar la Cambra (Sentència del Tribunal Constitucional núm. 177, de 14 d'octubre de 2002, FJ 7)-. En conseqüència, i malgrat que la literalitat de l'article 109 CE no esmenta l'Administració local,²⁴ aquesta s'hi podria considerar inclosa. Això no vol dir que el destinatari de la petició d'informació i el subjecte controlat hagin de coincidir, ja que l'obligació d'informar per part d'un subjecte públic no el sotmet a un control parlamentari directe.²⁵

17. LÓPEZ GUERRA, L., "El titular del control parlamentario", en *Problemas actuales del control parlamentario*, Congrés dels Diputats, Madrid, 1997, p. 163.

18. MONTERO GIBERT, J. R. i GARCÍA MORILLO, J., *El control parlamentario*, cit., p. 44.

19. Possibilitat que preveuen expressament l'article 7.1 del Reglament del Congrés dels Diputats i, com apuntarem novament més endavant, molts altres reglaments parlamentaris autonòmics.

20. PEÑARANDA RAMOS, J. L., "Información parlamentaria, poderes públicos y sector público", en *Instrumentos de información de las Cámaras parlamentarias*, Centro de Estudios Constitucionales, Madrid, 1994, p. 42.

21. MONTERO GIBERT, J. R. i GARCÍA MORILLO, J., *El control parlamentario*, cit., p. 66 i seg.

22. PEÑARANDA RAMOS, J. L., "Información parlamentaria, poderes públicos y sector público", cit., p. 40 i 51.

23. GARCÍA MORILLO, J., "El control parlamentario de las Cortes Generales y las Asambleas Legislativas de las Comunidades Autónomas: Autonomía y comisiones de investigación", cit., p. 106.

24. SÁINZ MORENO, F., "Consideraciones sobre algunos límites del derecho de información de las Cámaras", en *Instrumentos de información de las Cámaras parlamentarias*, Centro de Estudios Constitucionales, Madrid, 1994, p. 82 i 83.

25. PEÑARANDA RAMOS, J. L., "Información parlamentaria, poderes públicos y sector público", cit., p. 42.

Aquests autors consideren que l'adquisició d'informació és fonamentalment neutra, ja que no està envoltada de publicitat ni d'influència en l'opinió pública i, per tant, de modificar el comportament del subjecte informant.²⁶ I, conseqüentment, consideren que la relació subjectiva del procés d'adquisició d'informació pot estendre's més enllà del poder executiu, perquè les cambres així ho desitgin o perquè subjectes aliens al poder executiu informin les cambres *motu proprio*.²⁷

En el tercer cas, la funció de control parlamentari estaria present en tots els procediments de la Cambra, i no se'n podria identificar en exclusiva amb un.²⁸ En aquest sentit, s'hi afirma que "[...] el control parlamentario puede manifestarse a través de decisiones de la Cámara [...] pero también [...] a través de actuaciones de los parlamentarios o de los grupos [...] cuya capacidad de fiscalización sobre el Gobierno no cabe negar, bien porque pueden debilitarlo, bien porque pueden incidir en el control social o en el control político electoral"²⁹

Aquesta última opció defensa una concepció molt àmplia sobre l'objecte del control parlamentari. Conclou que aquest no és un concepte jurídic sinó, més aviat, polític, que "se ejercita por órganos políticos con arreglo a criterios políticos y tiene efectos también políticos".³⁰ Parteixen de la base que el Parlament, com a representant del titular de la sobirania, ha de garantir els interessos generals del sobirà, manifestats "en el regular funcionamiento del orden constitucional y de las instituciones constitucionales".³¹

Seguint aquesta línia argumental, podríem considerar que l'activitat de fiscalització és un dret del Parlament, "que lo ejercita en cuanto que titular jurídico de la soberanía que políticamente corresponde al pueblo".³² Així, consideren que el fonament del con-

trol parlamentari sobre l'actuació de l'Administració és que les decisions adoptades per aquesta no atemptin contra la voluntat del poble, la vigilància de la qual està encomanada als seus representants a les cambres legislatives. En aquest cas, el paràmetre de l'activitat de control és difús, ja que, en ser una activitat purament política, el terme de comparació de la regularitat de l'actuació controlada no és estable, ni objectiu, ni fix.³³

El control parlamentari, a més, serveix de fòrum de publicitat a l'actuació dels poders públics, a fi que el poble pugui conèixer què fan aquests poders i la seva justificació.³⁴ Dins d'aquesta concepció més àmplia de control, característica dels ordenaments democràtics de derivació liberal amb separació de poders, s'hi pot incloure "el conjunto de actividades informativas dirigidas a suministrar al Parlamento los conocimientos indispensables para que pueda adoptar decisiones y [...] encaminadas, de modo específico, a obtener datos para comprobar la correspondencia de la acción del gobierno con las de las orientaciones parlamentarias (función de información e inspección)".³⁵

Aquí es podria fer una subdivisió, per diferenciar la informació sobre una determinada qüestió i la investigació, que implicaria una posició més activa de l'òrgan que actua, "dirigida a reconstruir un hecho, un suceso, un comportamiento y a descubrir sus causas y sus consecuencias".³⁶ En tot cas, el control parlamentari no consisteix únicament en l'adopció de decisions pel Parlament,³⁷ ja que la mera activitat de comprovació, de sol·licitud d'informació, ja implica un resultat en el camp del control polític: el de mostrar "que se realiza una fiscalización del poder", que les "actividades públicas están sometidas a una crítica y valoración tam-

26. *Ibid.*, p. 299.

27. *Ibid.*, p. 100.

28. ARAGÓN REYES, M., "El control parlamentario como control político", cit., p. 26.

29. *Ibid.*, p. 27.

30. GARCÍA ROCA, J., "El control del Gobierno desde la perspectiva individual del Parlamento (y a la luz del artículo 23.2 de la Constitución)", en *Problemas actuales del control parlamentario*, Congrés dels Diputats, Madrid, 1997, p. 232 i 233.

31. MONTERO GIBERT, J. R. i GARCÍA MORILLO, J., *El control parlamentario*, cit., p. 40 i 41.

32. *Ibid.*, p. 40 i 41.

33. GARCÍA ROCA, J. i IBRIDO, R., "El control parlamentario en Italia. Un estudio comparado sobre el concepto y algunas de sus mejores prácticas: El Comité para la Legislación y la Comisión de Presupuestos", cit., p. 108 i 109.

34. GARCÍA MORILLO, J., *El control parlamentario del Gobierno en el ordenamiento español*, cit., p. 83 i seg.

35. VERGOTTINI, G. DE, "La función de control en los Parlamentos de fin de siglo", en *Problemas actuales del control parlamentario*, Congrés dels Diputats, Madrid, 1997, p. 36.

36. SÁINZ MORENO, F., "Consideraciones sobre algunos límites del derecho de información de las Cámaras", cit., p. 83.

37. LÓPEZ GUERRA, L., "El titular del control parlamentario", cit., p. 163.

bién pública e institucionalizada", el que opera com una limitació efectiva.³⁸

D'aquesta manera, la mera sol·licitud d'informació sobre un àmbit porta connatural, en si mateixa, una crítica política, i ofereix una ocasió per debatre sobre aquest objectiu o activitat que el parlamentari retreu al Govern.³⁹ Possiblement, es devalua sense cap necessitat la funcionalitat d'aquests procediments quan se'n vol veure la característica dominant en el fet que al seu través només s'obté informació demanada per a un mer conèixer. Ni el Govern i l'Administració són, davant les cambres i els seus membres, un mer banc de dades, ni les sol·licituds d'informació de les cambres i els seus membres són tan asèptiques, tan "*valorativa-mente indiferentes*".⁴⁰ Ningú no arxiva informació si no és per utilitzar-la o processar-la. Tenir informació és tenir poder i possibilitats de contrapesar qui el té, sobretot en les complexes societats dels nostres dies. En resum, la *informing function* seria l'activitat que més intensament pot influir sobre l'activitat administrativa,⁴¹ ja que, encara que la relació entre qui sol·licita la informació i qui la proporciona no estigui jurídicament regulada, es produeix una influència, que es manté en el pla d'una relació de facto. Tanmateix, aquesta no és una posició ni unànime ni indiscutida, ja que, encara que el Parlament no estigui obligat a utilitzar les informacions que obté exclusivament per al fi per al qual van ser comunicades, el que no sembla admissible és que el coneixement sigui un fi en si mateix, és a dir, que no estigui encaminat a l'exercici de funcions acti-

ves.⁴² Sobre això s'aprofundirà en parlar de les limitacions formals i materials de les sol·licituds d'informació.

En prendre en consideració el caràcter de representant del poble del Parlament, podríem assumir que les tècniques de control parlamentari tenen abast universal, i permeten controlar l'activitat de tots els òrgans i ens integrants del complex Govern-Administració, sense cap limitació.⁴³ De fet, s'estan produint reconeixements normatius d'aquesta extensió, com el mecanisme d'alerta primerenca per al control del principi de subsidiarietat, que implica el control per part dels parlaments nacionals de l'actuació de la Unió Europea, o l'actuació d'institucions vinculades al Parlament que revisen l'actuació de l'Administració i presenten informes davant les cambres.⁴⁴ L'ampliació dels subjectes controlats es produiria respecte de "subjectes polítics", incloent en aquest concepte subjectes privats que tinguin poders d'influència rellevants.⁴⁵ En conseqüència, seguint aquesta perspectiva de control, s'haurien de considerar destinatàries de la potestat parlamentària de recaptar informació les autoritats de l'Administració local.⁴⁶ Si prenem en consideració que la Llei de bases del règim local permet ja a les administracions estatal i autonòmica demanar informació concreta sobre l'activitat municipal (per exemple, a través de l'article 56.1 LBRL), costa trobar arguments pels quals els representants del poble no puguin fer el mateix. En contra, opinions que defensarien, en línia amb el segon concepte de control parlamentari, que el Parlament només podria impulsar la celebració d'un debat públic en què els

38. ARAGÓN REYES, M., "El control parlamentario como control político", cit., p. 17. Hi profunditza el mateix autor, afirmant que "*la información en el Parlamento sólo alcanza su más profundo sentido en cuanto que es un medio (indispensable) para el ejercicio del control parlamentario.*" ARAGÓN REYES, M., "Información parlamentaria y función de control", en *Instrumentos de información de las Cámaras parlamentarias*, Centro de Estudios Constitucionales, Madrid, 1994, p. 13. Quan el Govern o l'Administració donen compte de si mateixos davant les cambres com a conseqüència d'un procediment informatiu, se sotmeten a l'observació participativa del Parlament, es dona ocasió al control mateix, com establece la STC 161/1988, FJ. 7.

39. GARCÍA ROCA, J., "El control del Gobierno desde la perspectiva individual del Parlamento (y a la luz del artículo 23.2 de la Constitución)", cit., p. 243.

40. ARCE JANÁRIZ, A., "La distribución del control parlamentario entre los órganos de las Asambleas Legislativas de las Comunidades Autónomas", cit., p. 283 i 284.

41. RECCHIA, G., *L'informazione delle assemblee rappresentative*, cit.

42. VERGOTTINI, G. DE, "La función de control en los Parlamentos de fin de siglo", cit., p. 37.

43. SANTAMARÍA PASTOR, J. A., "La actividad del Gobierno y de la Administración Pública como objeto del control parlamentario", en *Problemas actuales del control parlamentario*, Congrés dels Diputats, Madrid, 1997, p. 475.

44. VERGOTTINI, G. DE, "La función de control en los Parlamentos de fin de siglo", cit., p. 30. Respecte d'aquests informes, si el Parlament no preveu en el Reglament que la presentació dels dits informes inclogui la presentació de mocions o proposta de resolució, constitueixen mecanismes típicament informatius, sense perjudici de les iniciatives que es puguin plantejar com a conseqüència de la informació adquirida per aquesta via. SANTOS CANALEJO, E. DE, "Bicameralismo y control parlamentario", en *Problemas actuales del control parlamentario*, Congrés dels Diputats, Madrid, 1997, p. 186.

45. GARCÍA ROCA, J. i IBRIDO, R., "El control parlamentario en Italia. Un estudio comparado sobre el concepto y algunas de sus mejores prácticas: El Comité para la Legislación y la Comisión de Presupuestos", cit., p. 116.

46. MARTÍNEZ ELIPE, L., *Tratado de Derecho Parlamentario. Parlamento e información*, Aranzadi, Cizur Menor, 2002, p. 174.

parlamentaris confrontessin l'activitat del Govern i els mitjans de radiodifusió de titularitat pública.⁴⁷

2.3. L'autonomia local com a límit al control parlamentari?

No obstant el que s'hi acaba de dir, ens hi hem de plantejar també si l'autonomia local podria constituir un límit a l'extensió de l'objecte de control parlamentari. Efectivament, la Constitució espanyola reconeix, en l'article 137, autonomia "per a la gestió dels interessos respectius" a municipis i províncies, i l'article 140 CE insisteix novament en aquesta idea, en garantir expressament l'autonomia dels municipis.

Per la seva banda, l'Estatut d'autonomia de Catalunya reconeix també l'autonomia dels municipis i veueries catalans (articles 86.3 i 90.2 EAC), afegint-hi intencionadament que "[e]ls actes i els acords adoptats pels municipis no poden ésser objecte de control d'oportunitat per cap altra administració" (article 86.4 EAC).

Si partim de la base que els controls constitucionals neixen de la limitació que requereix el poder públic, no hi ha dubte que, juntament amb la divisió horitzontal de poders, s'ha establert també una divisió territorial o vertical del poder, en la qual la atribució de la competència comporta l'atribució del control sobre l'exercici d'aquesta competència.⁴⁸

En efecte, com ha assenyalat el Tribunal Constitucional, l'autonomia local s'ha d'entendre com un dret de la comunitat local a participar, a través dels seus propis òrgans, en el govern i l'administració de tots els assumptes que li pertocuen.⁴⁹ Per la qual cosa l'autonomia local suposa, en essència, la capacitat de decisió i gestió dels seus propis interessos. D'aquesta manera, entrecruar relacions institucionals i sostenir que el Parlament estatal o el d'una comunitat autònoma pot controlar efectivament una entitat territorial local, de la qual es pressuposa l'autonomia política, podria trencar l'equilibri territorial. Així, planteja GARCÍA MORILLO,

*"[L]a posibilidad de que un problema político [...] de carácter interno se ventilase en otro ámbito se percibía [...] como una vulneración del derecho a la autonomía constitucionalmente consagrado."*⁵⁰ Igualment, es produiria una altra ruptura de la lògica de l'equilibri per la manca d'una actuació simètrica de l'ens local cap a la comunitat autònoma. Així, per exemple, no coincideix la població -ni l'electorat, conseqüentment- de les dues instàncies territorials, pel que no hi hauria la possibilitat de desplaçar el Govern en l'exercici del poder, ni directament ni diferidament.

I no només això, sinó que les entitats territorials locals tenen el seu propi esquema institucional de control i responsabilitat política, per la qual cosa no es tracta d'àmbits aliens al control. El corollari seria que el "*reconocimiento de entes territoriales definidos con potestad de autogobierno [...] excluye todo control externo de la actividad de sus respectivos órganos salvo en los casos expresamente previstos por la Constitución que [...] no son controles políticos, sino jurídicos. La autonomía excluye la sumisión a la tutela, administrativa o política, de otros órganos, y torna política y jurídicamente inaceptable un control externo.*"⁵¹

Aquesta oposició al control de l'activitat d'un ens dotat d'autonomia pressuposa, el que ningú no nega, que l'autogovern implica l'autocontrol, tot i que no resulta tan compartible la idea que exclou qualsevol centre de control diferent del dels que s'autogovernen i els seus representants. Aquesta afirmació rau en la concepció de control de la qual es parteix, basada en la idea de la fiscalització. Una concepció més àmplia de control no xocaria amb l'autonomia local.

Així, podem constatar que els parlaments no tenen mitjans de control directe, d'ingerència, sobre l'activitat política, legislativa i administrativa dels ens autònoms territorials. El control sobre els actes d'aquests ens sol ser jurisdiccional (recursos davant els tribunals constitucionals o davant els òrgans de justícia administrativa), pel fet de considerar-se més segur per a les autonomies el tipus jurídic.⁵² A més, el subjecte que exerceix el control ostenta una situació de supremacia,

47. PEÑARANDA RAMOS, J. L., "Información parlamentaria, poderes públicos y sector público", cit., p. 69.

48. GARCÍA MORILLO, J., "El control parlamentario de las Cortes Generales y las Asambleas Legislativas de las Comunidades Autónomas: Autonomía y comisiones de investigación", cit., p. 113 i 114.

49. Entre moltes altres hi podem esmentar, per exemple, les sentències del Tribunal Constitucional núm. 4/1981, de 2 de febrer, i 193/1987, de 9 de desembre.

50. *Ibid.*, p. 103.

51. *Ibid.*, p. 111.

52. VERGOTTINI, G. DE, "La función de control en los Parlamentos de fin de siglo", cit., p. 33.

vinculada amb el seu caràcter representatiu, dipositari de la sobirania popular, sobre l'òrgan controlat, un major pes polític que supera l'obstacle que pugui suposar l'autonomia.⁵³ Finalment, es podria argumentar que el Parlament, institució representativa de tots els ciutadans, té dret a conèixer tot el que afecti l'interès general i sotmetre'l al debat amb publicitat, pel fi a què està destinada la institució.⁵⁴

2.4. Efectes del control parlamentari

El control polític, excepte en la primera accepció, que el redueix a la qüestió de confiança i a la moció de censura, no posseeix efectes sancionatoris *per se*. En conseqüència, no se'n pot mesurar l'eficàcia real prenent-ne com a mesura la capacitat per generar un efecte -el cessament o l'exigència de responsabilitat política- que no està destinat a provocar.⁵⁵ De fet, podríem distingir, en funció del contingut del control, dues varietats de control: "control-ingerència" i "control-selecció".⁵⁶

En el primer cas, el subjecte controlador exerceix una influència en l'esfera del controlat, una participació activa del primer en l'esfera del segon, vinculant-lo a la idea de la participació en la direcció política. El segon, "control-verificació", suposa únicament un examen de l'activitat del controlat, deixant el controlador a l'exterior de l'activitat controlada. El control difús és un control-verificació, respectuós, per tant, amb les esferes de decisió dels subjectes controlats. La qual cosa no vol dir que sigui ineficax: els resultats del control polític de vegades serveixen "*para poner en marcha controles políticos posteriores o para activar controles sociales*".⁵⁷ Principalment, serveix per exigir una responsabilitat política de manera difusa, pensant en l'electorat o en altres equilibris de poders interns al Go-

vern o en el binomi majoria governamental-Govern.⁵⁸ La seva eficàcia dependrà de la ressonància de les activitats encaminades al control en els mitjans de comunicació social, que pot dependre tant de l'interès del problema com, fins i tot, de la mateixa facilitat del parlamentari per connectar amb els professionals d'aquests mitjans.⁵⁹ Atès que el control parlamentari és un instrument capital de l'Estat democràtic, no vinculat necessàriament amb l'exigència de responsabilitat política, la verificació de l'actuació d'altres òrgans o poders de l'Estat no afecta la seva autonomia o independència.⁶⁰

A part de considerar l'extensió de la funció de control del Parlament, si considerem l'òptica d'un govern o d'una administració, la responsabilitat política -ja que no hi ha poder sense responsabilitat- implica l'obligació de respondre, de retre comptes, i de ser considerats responsables en el cas que es detectin errors de l'explicació de la seva actuació.⁶¹ Anant, fins i tot, més enllà, la recent Llei 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern, reconeix que aquesta, la transparència, és imprescindible per a qualsevol acció política, ja que permet conèixer els criteris sota els quals actuen les nostres institucions i, per tant, respondre políticament a aquestes davant la societat. És més, en aquest punt relatiu a la transparència, la Llei amplia les obligacions de publicitat activa que s'exigeix a les administracions públiques, exigint la publicació d'informació relativa a les funcions que desenvolupen, de la seva planificació i del grau de compliment dels seus objectius, o d'informació de rellevància econòmica, pressupostària i estadística. És a dir, s'identifica l'emergència d'una cultura de la transparència de la qual els poders públics espanyols no es volen mantenir al marge. Seguint BUSTOS GISBERT, podem resumir els nivells de responsabilitat d'un executiu en els cinc següents:⁶²

53. ARAGÓN REYES, M., "El control parlamentario como control político", cit., p. 12.

54. ARAGÓN REYES, M., "Información parlamentaria y función de control", cit., p. 14.

55. MONTERO GIBERT, J. R. i GARCÍA MORILLO, J., *El control parlamentario*, cit., p. 49.

56. GARCÍA ROCA, J. i IBRIDO, R., "El control parlamentario en Italia. Un estudio comparado sobre el concepto y algunas de sus mejores prácticas: El Comité para la Legislación y la Comisión de Presupuestos", cit., p. 116.

57. ARAGÓN REYES, M., "El control parlamentario como control político", cit., p. 18.

58. *Ibid.*, p. 24.

59. GARCÍA ROCA, J., "El control del Gobierno desde la perspectiva individual del Parlamento (y a la luz del artículo 23.2 de la Constitución)", cit., p. 240.

60. PUNSET BLANCO, R., "El control parlamentario en España: cuestiones controvertidas desde la perspectiva de la forma de gobierno", en PAU I VALL, F. (coord.), *El control del gobierno en democracia*, AELPA - Tecnos, Madrid, 2013, p. 160.

61. BUSTOS GISBERT, R., *La responsabilidad política del Gobierno: ¿realidad o ficción?*, Colex, Madrid, 2001, p. 16.

62. *Ibid.*, p. 16.

- Canalitzar la responsabilitat a l'òrgan adequat quan es tracti d'un àmbit sobre el qual no sigui competent l'Administració.

- Oferir informació (*answerable to*).
- Donar explicacions o retre comptes de la seva activitat (*account to*).
- Dimitir si es produeixen errors de gestió (*answerable for/censurable for*).
- Dimitir si es produeixen errors en el departament, sense participació directa (*liability to lose office*).

Un cop exposades aquestes consideracions eminentment teòriques, quin concepte de control assumeix la normativa catalana? Quina extensió tenen els mecanismes de control parlamentari que estableix el Reglament de l'Assemblea Legislativa de Catalunya? Trobarem resposta a aquestes qüestions en l'apartat següent.

3. Procediments parlamentaris per demanar informació

A diferència de l'àmbit estatal, en què la Constitució defineix els instruments de control parlamentari, l'article 152.1 CE, aplicable a les comunitats autònomes que van aprovar l'estatut d'autonomia per la via que havia establert l'article 151 CE, com és el cas de Catalunya, es limita a preveure la responsabilitat política del president de la comunitat autònoma i els membres del consell de govern davant l'assemblea legislativa. Per la seva banda, l'article 55 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya reconeix que el Parlament representa el poble de Catalunya, i l'apartat segon, en enumerar les funcions del Parlament, hi inclou la de controlar i impulsar l'acció política i de govern, sense especificar que sigui referit únicament i exclusivament al Govern de la Generalitat. Acaba el segon apartat reconeixent que el Parlament és la seu "on s'expressa preferentment el pluralisme i es fa públic el debat polític".

De "l'acció política" torna a parlar l'article 68 de l'Estatut d'autonomia, que estableix que "[e]l Govern és l'òrgan superior col·legiat que dirigeix l'acció políti-

ca i l'Administració de la Generalitat." En parlar del funcionament del Parlament de Catalunya, l'article 59 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya especifica en l'apartat 5 que "[e]ls càrrecs públics i el personal al servei de les administracions públiques que actuen a Catalunya tenen l'obligació de comparèixer a requeriment del Parlament."

En l'àmbit autonòmic són els reglaments parlamentaris els que defineixen els instruments de control.⁶³ Així, caldrà buscar en el Reglament del Parlament de Catalunya la regulació de les sol·licituds d'informació per part dels parlamentaris individuals, la sol·licitud d'informació per part de les comissions i les compareixences. A això es dediquen les línies següents.

3.1. Sol·licituds d'informació

Si bé els principis constitucionals d'eficàcia, col·laboració, i fins i tot el de lleialtat institucional que recull expressament l'article 31 de la Llei 26/2010, de 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya (en endavant, LRJPCat), poden explicar que hi hagi mecanismes oficialitzats d'intercanvi d'informació o d'exigència d'informació del Parlament sobre les altres administracions (com la possibilitat de demanar compareixences,...), amb un caràcter més ampli, s'ha de poder admetre també que perquè els parlaments puguin exercir les seves funcions, han de poder requerir informació a les administracions públiques. En aquest sentit, la característica específica de l'activitat d'informació és que es tracta d'una activitat eminentment instrumental, ja que la informació adquirida pot ser rellevant per a fins molt diversos⁶⁴ i, al mateix temps, l'Administració hauria de col·laborar en aquesta activitat, podent oposar només raons fundades i motivades per no fer-ho.

D'aquesta manera, podem afirmar que la facultat de recaptar informació és inherent a l'exercici normal del càrrec parlamentari, que tutela l'article 23.2 CE.⁶⁵ En efecte, en enjudiciar el dret fonamental dels ciutadans a participar en els assumptes públics, el Tribunal Constitucional ha declarat -per exemple, en la impor-

63. GARCÍA MORILLO, J., "El control parlamentario de las Cortes Generales y las Asambleas Legislativas de las Comunidades Autónomas: Autonomía y comisiones de investigación", cit.

64. MONTERO GIBERT, J. R. i GARCÍA MORILLO, J., *El control parlamentario*, cit., p. 66.

65. Vid. GARCÍA ROCA, J., *Cargos públicos representativos: un estudio del artículo 23.2 de la Constitución*, Aranzadi, Cizur Menor, 1998, en especial p. 303 a 311.

tant Sentència núm. 161/1988, de 20 de setembre que l'article 23.2 de la Constitució espanyola no només garanteix l'accés igualitari de tots els ciutadans a les funcions i als càrrecs públics, sinó també que els qui hi hagin accedit "*se mantengan en ellos sin perturbaciones ilegítimas y los desempeñen de conformidad con lo que la ley disponga [...]*" (FJ 2).

El Tribunal Constitucional, d'aquesta manera, reconeix que l'article 23.2 de la Constitució empara tant l'existència d'un dret d'accés dels ciutadans en condicions d'igualtat als càrrecs públics *-ius ad officium-* com també un dret a l'exercici del càrrec per al qual s'hi ha estat elegit, sense intromissions il·legítimes *-l'anomenat ius in officium-*. És a dir, el dret fonamental a la participació política de l'article 23.2 CE comprèn l'exercici de les funcions públiques que els són inherents, sense més obstacles que els previstos legalment.⁶⁶

Ara bé, més enllà d'aquest reconeixement formal, la Constitució no fixa de manera expressa i detallada quin és el contingut concret d'aquest dret, sinó que ens trobem davant d'un dret de configuració legal.⁶⁷ De manera que serà principalment la llei la que s'ocuparà de precisar i desplegar el seu règim jurídic.

Ara bé, com ha assenyalat la doctrina, això no s'ha d'entendre tampoc en el sentit que el legislador és absolutament lliure per configurar aquest dret fonamental, ja que, en tot cas, hi ha un àmbit garantit constitucionalment que no queda a la lliure disposició del legislador. Un espai que, si més no, abastaria, entre d'altres, algunes de les atribucions o alguns dels drets reconeguts als càrrecs públics en les normes internes de les cambres.⁶⁸

En el cas de Catalunya, la determinació concreta del contingut material d'aquest *ius in officium* dels càr-

recs electes, l'hem de buscar en el Reglament del Parlament de Catalunya -aprovat el 22 de desembre de 2005 (DOGC núm. 4553, de 18 de gener de 2006)-, que, segons l'Estatut d'autonomia de 2006 (en endavant, EAC), és la norma jurídica que s'ocupa de regular els drets i deures dels diputats, així com la seva intervenció en l'exercici de les funcions parlamentàries (article 59.2 EAC).

Així doncs, si acudim al vigent Reglament del Parlament de Catalunya (en endavant, RPC), veurem que aquest dedica íntegrament el títol II a regular la posició jurídica dels diputats catalans, i no només els reconeix el dret d'assistència a les sessions del Parlament i al vot en el Ple i en les comissions de què formen part -així com altres drets i deures-, sinó que, en el que ara ens ocupa, també els reconeix el dret a obtenir informació, tant de la mateixa Administració de la Generalitat de Catalunya com respecte d'altres administracions i institucions públiques.

En efecte, partint del fet que una de les funcions intrínseques de qualsevol òrgan representatiu és la de controlar o fiscalitzar l'actuació dels òrgans de govern que no emanen de la voluntat popular, el dret d'informació dels càrrecs públics se'ns presenta com un instrument imprescindible per a l'exercici correcte de les seves funcions.⁶⁹ I és que difícilment es pot parlar de participació política quan es priva il·legítimament els representants públics de les fonts d'informació necessàries per l'exercici correcte de les seves funcions. No hi ha participació democràtica quan no es té l'oportunitat de sospesar amb fonament les premisses d'una decisió.⁷⁰

Més enllà d'aquestes consideracions generals, el Reglament del Parlament de Catalunya preveu diferents maneres de fer efectiu aquest dret a la informa-

66. En cas contrari, segons el Tribunal Constitucional, ens trobaríem davant d'un dret fonamental buit de contingut, ja que "*la norma constitucional perdería toda eficacia si, respetado el acceso a la función o cargo público en condiciones de igualdad, su ejercicio pudiera resultar mediatizado o impedido sin remedio jurídico*" (STC 161/1988, de 20 de setembre, FJ 2).

La rellevància que la jurisprudència del Tribunal Constitucional ha tingut pel que fa a la construcció de l'estatus constitucional de càrrec públic representatiu, la destaquen, entre d'altres, ARRUEGO RODRÍGUEZ, G., "Sobre el 'derecho a la documentación' de los parlamentarios en la jurisprudencia constitucional", *Revista Española de Derecho Constitucional*, any 23, núm. 68, maig-agost 2003, p. 335.

67. El mateix text constitucional ho afirma expressament, en assenyalat que el dit dret s'exerceix "*amb els requisits que les lleis assenyalin*" (article 23.2 CE). La cursiva és nostra.

68. GARCÍA ROCA, J., *Cargos públicos representativos: un estudio del artículo 23.2 de la Constitución*, cit., p. 151-166.

69. En aquest sentit, entre d'altres, JIMÉNEZ PLAZA, M. I., *El derecho de acceso a la información municipal*, Iustel, Madrid, 2006, p. 91-92, o RAMOS RAMOS, L., *El derecho de acceso a archivos y registros administrativos*, Ed. Reus, Madrid, 2008, p. 560.

70. BLANQUER CRIADO, D. V., "Artículo 77", en REBOLLO PUIG, M. (dir.), *Comentarios a la Ley Reguladora de las Bases del Régimen Local*, Tirant lo Blanch, València, 2007, p. 1977. En el mateix sentit, entre d'altres, JIMÉNEZ PLAZA, M. I., *El derecho de acceso a la información municipal*, cit., p. 91-92.

ció dels diputats catalans: en primer lloc, regulant l'accés dels parlamentaris catalans a la informació de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, i, en segon lloc, preveient també la possibilitat d'accedir a la informació que estigui en poder d'altres administracions públiques.

3.1.1. L'accés dels parlamentaris a la informació de l'Administració de la Generalitat de Catalunya

En primer lloc, com apuntàvem anteriorment, el Reglament del Parlament català inclou com un dret dels diputats l'obtenció d'informació de l'Administració autonòmica de Catalunya, en els termes següents (article 5.2 RPC):

“2. Els diputats, en l'exercici de llur funció, tenen dret a obtenir informació de l'Administració de la Generalitat i dels organismes, les empreses i les entitats que en depenen, i la poden demanar directament, després de comunicar-ho al president o presidenta, o per mitjà d'aquest.”

Com es pot veure, es tracta d'un dret general d'informació molt ampli, reconegut als diputats del Parlament de Catalunya. En aquest sentit, la doctrina i la jurisprudència –en analitzar l'estatut polític dels càrrecs electes– s'han ocupat de precisar que es tracta d'un dret de titularitat i exercici individual dels diputats, amb independència que pertanyin o no a un grup parlamentari.⁷¹

En tot cas, com és obvi, aquest dret dels parlamentaris es troba subjecte a tot un seguit de limitacions importants; limitacions que, essencialment, podem agrupar en tres grans categories:

- **Limitacions subjectives:** en primer lloc, hi trobem limitacions de tipus subjectiu, ja que el dret d'informació que preveu l'article 5 RPC se circumscriu únicament a l'àmbit de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, entesa com l'organització que exerceix les funcions executives de la Generalitat (article 71.1 EAC). En efecte, el subjecte passiu de la sol·licitud d'informació és l'Administració autonòmica, per la qual cosa queda-

rien fora d'aquest àmbit les sol·licituds d'informació adreçades a les restants administracions públiques existents a Catalunya i, molt especialment, a les entitats locals de Catalunya.

En aquest punt, com assenyala FONT I LLOVET, la identificació concreta de quins subjectes s'inclouen dins d'aquesta noció d'"Administració de la Generalitat" pot crear alguna disfunció, ja que, encara que pugui ser delimitat intuïtivament, el seu abast no està determinat en cap norma, ja que la Llei 26/2010, de 3 d'agost, de règim jurídic i de procediment de les administracions públiques de Catalunya, ha derogat, entre d'altres, l'article 2 de l'anterior Llei 13/1989, de 14 de desembre, d'organització, procediment i règim jurídic de l'Administració de la Generalitat, que és el que establí que l'Administració autonòmica estava constituïda per òrgans ordenats jeràrquicament, i actuava amb personalitat jurídica única. Sense que el buit deixat per aquesta derogació hagi estat cobert, fins ara, per cap llei general d'organització de l'Administració autonòmica catalana.⁷²

En tot cas, hem de destacar que el dret dels parlamentaris a obtenir informació no es limita exclusivament a l'Administració territorial autonòmica –és a dir, als òrgans administratius en què s'organitza l'Administració de la Generalitat catalana–, sinó que engloba també els organismes, les empreses i les entitats que en depenen (article 5.2 RPC).

- **Limitacions formals:** en segon lloc, el dret d'informació es condiona al compliment de tot un seguit de requisits formals, ja que o bé la petició s'articula a través del president del Parlament, o bé, en el cas que es demani directament pel parlamentari, s'exigeix necessàriament, i amb caràcter previ, la comunicació al president del Parlament.

El Reglament parlamentari català, per tant, no sotmet en cap cas la sol·licitud d'informació del diputat a l'autorització de la Cambra, sinó, com a molt, a la comunicació prèvia al president del Parlament, si bé es preveu també que la sol·licitud d'informació a l'Administració autonòmica es realitzi de manera indirecta, és a dir, a través del president del Parla-

71. La justificació, la podríem trobar en el caràcter personal que té el càrrec de diputat, i en la seva legitimitat democràtica directa; de manera que és a ell, i no al partit polític, a qui pertanyen el càrrec i els drets inherents al mateix; sense perjudici, òbviament, que aquests puguin ser exercits per mitjà del grup parlamentari corresponent. Es refereixen a aquest element, entre d'altres, *ibid.*, p. 97-99.

72. FONT I LLOVET, T., "Simplificación, descentralización, liberalización. ¿Hacia una nueva Administración Pública?", en TORNOS MAS, J. (coord.), *Comentarios a la Ley 26/2010, de 3 de agosto, de régimen jurídico y de procedimiento de las Administraciones Públicas de Cataluña*, Iustel, Madrid, 2012, p. 56-57.

ment.⁷³ L'omissió d'aquestes limitacions formals, al nostre entendre, podria donar lloc a la inadmissió de la sol·licitud d'informació formulada.

En tot cas, la Mesa del Parlament pot reservar-se la capacitat d'admetre les sol·licituds d'informació, tot i que es tractaria d'un control exclusivament formal, realitzant un examen de la viabilitat formal d'aquestes peticions, i no d'un control d'oportunitat. Així mateix, l'actuació del president de la Cambra, com s'ha assenyalat, consistiria en la mera tramitació de la sol·licitud d'informació en la seva condició de representant *ad extra* del Parlament, però sense que se li reconegui, com ha assenyalat la citada Sentència del Tribunal Constitucional núm. 161/1988, de 20 de setembre, cap potestat en l'apreciació de la viabilitat material dels escrits.⁷⁴

En ambdós casos, les autoritats requerides, en un termini no superior als quinze dies, han de facilitar, sia directament al diputat sol·licitant o mitjançant la Presidència del Parlament, la informació sol·licitada; o, en el cas que no li puguin facilitar còpies, permetre-li l'accés perquè la pugui consultar directament (article 5.3 RPC). El Reglament parlamentari català sembla regular l'accés a la informació com una obligació per a l'Administració autonòmica, si bé, amb una redacció complexa, sembla emparar la possibilitat que aquesta pugui denegar la petició d'informació justificant "les raons fonamentades en dret" que impedeixen aquest accés (article 5.3 RPC).

- Limitacions materials: l'apartat anterior ens porta a plantejar-nos una nova pregunta: quina informació accessible per als parlamentaris catalans? I és que, com avançàvem anteriorment, el RPC preveu també tot un seguit de limitacions de caràcter material al dret d'informació que es reconeix als diputats catalans.

Certament, el Reglament del Parlament de Catalunya no respon de manera concreta a aquesta qüestió, i es refereix, genèricament, al dret a obtenir "informació" de l'Administració de la Generalitat. En aquest sentit, hem de destacar que l'objecte del dret dels diputats catalans no és només l'accés a determinats "do-

cuments", sinó, molt més ampli, a la "informació". Per tant, podem entendre que es podria sol·licitar tota la documentació, les dades i les informacions -qualsevol que en sigui el format- que estiguin en poder de l'Administració autonòmica catalana i que, com expressament assenyalava l'article 5.2 RPC, calguin per a l'exercici de les seves funcions.

És important destacar aquest últim aspecte, ja que la informació sol·licitada hauria de guardar, necessàriament, relació amb les funcions de representació política que s'assignen als parlamentaris. De manera que el seu dret està condicionat a l'observança del principi de finalitat, i no arriba a altres qüestions que quedin al marge d'aquesta funció representativa.

En efecte, el dret a sol·licitar informació no es pot considerar com un dret absolut, sinó que, òbviament, ha d'estar sotmès a límits per salvaguardar els drets de tercers o l'interès general en el bon funcionament del Govern i de les administracions públiques. En aquest punt, GARCÍA ROCA, citant SÁINZ MORENO, proposa els límits següents:⁷⁵

- Adequació de la informació a l'objecte requerit i a una funció parlamentària.
- Proporcionalitat en el temps i en la quantitat de la informació requerida respecte de les funcions preteses.
- Transparència de la sol·licitud d'informació, és a dir, que es pugui conèixer la finalitat perseguida.
- Immediatesa entre l'autoritat de qui se sol·licita la informació i la documentació que posseeixi.

Més enllà d'aquestes consideracions, podem entendre igualment que la sol·licitud d'informació hauria d'identificar clarament quins fets concrets es volen documentar, excloent-hi peticions genèriques i indeterminades. Alhora, cal tenir present que el mateix RPC regula també algunes excepcions concretes a l'obligació de facilitar la informació, excloent d'aquest àmbit, en primer lloc, les demandes d'informació que tinguin per objecte una qüestió o una documentació que es trobi afectada per la declaració de secret d'actuacions en un procés judicial penal (article 5.3 i 4 RPC), així com les matèries que, d'acord amb la legis-

73. El president del Parlament no es pot negar, i, en el cas que ho fes, provocaria una lesió del dret que reconeix l'article 23 de la Constitució al diputat particular, que podria acudir al Tribunal Constitucional en empara.

74. PEÑARANDA RAMOS, J. L., "Información parlamentaria, poderes públicos y sector público", en *Instrumentos de información de las Cámaras parlamentarias*, Centro de Estudios Constitucionales, Madrid, 1994, p. 44.

75. GARCÍA ROCA, J., "El control del Gobierno desde la perspectiva individual del Parlamento (y a la luz del artículo 23.2 de la Constitución)", cit., p. 261. Entre d'altres, es refereix també a aquestes qüestions GARCÍA MORILLO, J., "El control parlamentario de las Cortes Generales y las Asambleas Legislativas de las Comunidades Autónomas: Autonomía y comisiones de investigación", cit., p. 115 i 116.

lació vigent, hagin estat declarades secretes o reservades (article 7 RPC).

En aquest últim cas, l'accés dels parlamentaris a les matèries declarades secretes o reservades, i als registres que les contenen, es limita únicament als representants dels grups parlamentaris, de manera que el Reglament parlamentari no només limita l'accés a aquesta informació, sinó que, a més, el configura no ja com un dret individual dels parlamentaris, sinó vinculat als diferents grups parlamentaris en els quals s'organitza la Cambra.⁷⁶

3.1.2. L'accés dels parlamentaris a la informació d'altres administracions públiques

Ara bé, el dret a la informació dels diputats catalans no acaba aquí, ja que, com apuntàvem, juntament amb el supòsit anterior, el Reglament del Parlament de Catalunya reconeix també el dret d'accés dels parlamentaris catalans a la informació que està en poder d'altres administracions públiques de Catalunya. En aquest supòsit, hem d'acudir a l'article 6.1 del Reglament del Parlament de Catalunya, que s'expressa en els termes següents:

"Els diputats, d'acord amb la llei, tenen dret a accedir a totes les dades i la informació de les administracions i les institucions públiques, tot respectant les limitacions de la legislació sobre protecció de dades de caràcter personal. Les dades que hagin estat declarades de caràcter secret, segons la legislació vigent, en resten excloses. El Parlament ha de subscriure els con-

venis pertinents perquè aquesta disposició sigui efectiva."

Com es pot observar, l'article 6.1 RPC sembla reconèixer un dret individual molt ampli dels parlamentaris catalans, tant des del punt de vista material com subjectiu. En efecte, el Reglament parlamentari català els permetria accedir, d'una manera similar al que posàvem en relleu en el punt anterior, a "totes les dades i la informació" d'altres administracions i institucions públiques, amb les úniques limitacions de la legislació sobre protecció de dades de caràcter personal, així com les informacions declarades secretes.

Igualment, des d'un punt de vista subjectiu, l'àmbit d'aplicació d'aquest dret és també molt ampli, ja que s'estendria a totes les entitats públiques no enquadrades dins la noció d'"Administració de la Generalitat" de Catalunya (article 71 EAC), és a dir, les restants administracions territorials (tant d'àmbit estatal com local), així com les entitats de dret públic vinculades o dependents d'aquestes (article 2 LRJPAC) existents a Catalunya.

No obstant això, aquesta amplitud és merament aparent, perquè, en realitat, l'article 6.1 RPC es limita a enunciar aquest dret a la informació, però en remet la concreció -per exemple, la determinació de les condicions i les formes de l'exercici- a allò que estableixi la llei ("d'acord amb la llei", article 6.1 RPC), i subjecta l'eficàcia del dret al fet que s'estableixin convenis en aquest sentit.

En efecte, a diferència del que succeeix en l'àmbit estatal o en altres ordenaments autonòmics,⁷⁷ el Regla-

76. En limitar-se únicament als grups parlamentaris del Parlament de Catalunya, hem d'entendre que això tindria com a conseqüència directa que els diputats no adscrits a cap grup no tindrien accés a les dites matèries.

77. Vegeu, per exemple, l'article 20.2 del Reglament del Senat (Butlletí Oficial de les Corts Generals, Senat, núm. 271, de 22 de novembre de 2013), que afirma que "*para el mejor cumplimiento de sus funciones parlamentarias, los Senadores, previo conocimiento del respectivo Grupo Parlamentario, tendrán la facultad de recabar de las Administraciones Públicas los datos, informes o documentos que obren en poder de éstas.*" Afegint-hi que "*la solicitud se dirigirá, en todo caso, por conducto de la Presidencia del Senado y la Administración requerida deberá facilitar la documentación solicitada o manifestar al Presidente del Senado [...] las razones fundadas en Derecho que lo impidan.*"

En termes semblants, l'article 12 del Reglament de les Corts d'Aragó, aprovat el 26 de juny de 1997 (Butlletí Oficial de les Corts d'Aragó, núm. 124, de 30 de juny de 1997, p. 4794-4822), en el qual es regula el dret dels diputats aragonesos a sol·licitar informació a d'altres institucions, entre aquestes l'Administració local, tot i que limitant-lo a "*materias que afecten a competencias de la Comunidad Autónoma de Aragón*" (article 12.3 del Reglament de les Corts d'Aragó). En aquest cas, s'hi preveu també que el requeriment d'informació serà dirigit a la Presidència de les Corts aragoneses, que el traslladarà a la institució de què es tracti.

Per contra, com en el cas català, alguns reglaments parlamentaris autonòmics limiten l'àmbit d'aplicació del dret d'informació dels diputats principalment a l'àmbit de l'Administració de la comunitat autònoma, i remetent a la normativa específica la petició d'informació a d'altres entitats públiques. És el cas, per exemple, de l'article 12.5 del Reglament de les Corts Valencianes, aprovat el 21 de febrer de 2013 (Butlletí Oficial de les Corts Valencianes, núm. 138, d'1 de març de 2013), en el qual s'estableix que els diputats valencians, "*en el marco de la legalidad, podrán solicitar de las administraciones locales o del Estado y de los órganos de gobierno de las otras comunidades autónomas, a través del presidente o presidenta de Les Corts, la documentación que consideren que afecta, de alguna forma, a la Comunitat Valenciana.*"

ment parlamentari català renuncia a desenvolupar directament el dret d'informació dels diputats catalans en els supòsits en què el subjecte passiu del requeriment d'informació no és l'Administració autonòmica, sinó qualsevol altra administració o entitat pública de Catalunya. En aquests casos, el règim jurídic de la sol·licitud d'informació es remet a la legislació específica que correspongui en cada cas, i als convenis que es puguin establir a aquest efecte.

La justificació d'aquesta renúncia es pot trobar, segurament, en el fet que el reglament parlamentari -dirigit principalment a regular l'organització i el funcionament de les cambres parlamentàries- no és el tipus normatiu més adequat per regular detalladament les obligacions d'informació que s'imposen a altres administracions públiques.⁷⁸

En tot cas, i sense poder entrar més detalladament en aquesta última qüestió, arribats a aquest punt, se'ns planteja ràpidament la pregunta: a falta de regulació expressa en l'Estatut d'autonomia de 2006 i en el Reglament del Parlament de Catalunya, quina és la norma jurídica que desenvolupa el dret d'accés dels parlamentaris catalans a la informació que està en poder d'altres administracions públiques? La resposta, ho podem avançar ja, és cap en concret, perquè, com veurem a continuació, en l'actualitat no existeix en l'ordenament català una norma jurídica que desenvolupi específicament aquestes qüestions, i reconegui als parlamentaris catalans un règim específic i privilegiat d'accés a aquesta informació. Atès que, fins a dia d'avui i llevat d'error, tampoc no s'ha formalitzat cap dels convenis que preveu l'article 6.1 RPC, dirigit a dotar d'efectivitat el dret a la informació dels diputats catalans.⁷⁹ Examinem-ho amb més detall.

3.1.2.1. Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú

En primer lloc, per intentar donar resposta a la pregunta plantejada, podríem acudir a la normativa estatal bàsica -ex article 149.1.18 de la Constitució- en matèria de règim jurídic de les administracions públiques, i, més concretament, a la normativa que, amb les preci-

sions que afegirem més endavant, regulava fins fa poc l'accés als arxius i registres administratius, continguda en la Llei 30/1992, de 26 de novembre, de règim jurídic de les administracions públiques i del procediment administratiu comú (en endavant, LRJPAC).

Com sabem, la LRJPAC es va ocupar de regular -en desplegament de l'article 105 b) de la Constitució- el dret d'accés als arxius i registres administratius, reconeixent-lo, de manera genèrica, a tots els ciutadans, sempre que correspongués a procediments administratius acabats a la data de sol·licitud de la informació (article 37.1 LRJPAC).

Al costat d'aquest dret dels ciutadans, la LRJPAC preveia també l'accés als documents que constessin a les administracions públiques per part d'altres subjectes; en particular, per a les persones que tinguessin la condició de diputats a les Corts Generals, els senadors, els membres d'una assemblea legislativa d'una comunitat autònoma o d'una entitat local [article 37.6.f) LRJPAC]. Tanmateix, el problema és que en aquests supòsits la Llei tampoc no fixava directament el règim jurídic específic a què s'havia de sotmetre l'accés a la informació d'aquests càrrecs públics representatius, sinó que es limitava a remetre aquest règim jurídic al que establissin "les seves disposicions específiques" (article 37.6 LRJPAC).

D'aquesta manera, tot i que la LRJPAC semblava reconèixer l'existència d'un dret d'accés qualificat a la informació pública per part dels diputats, senadors o membres d'una assemblea legislativa autonòmica o local -que es justificaria per la seva relació estreta amb el article 23.2 de la Constitució-, el cert és que la Llei centrava la seva atenció específicament en el dret d'accés dels ciutadans (article 37.1 LRJPAC), excloent, en conseqüència, del seu àmbit d'aplicació els supòsits en què l'exercici d'aquest dret es justificués en el caràcter públic representatiu del seu titular.

3.1.2.2. Llei 26/2010, de 3 d'agost, de règim jurídic i procediment de les administracions públiques de Catalunya

En segon lloc, i seguint el mateix esquema anterior, podríem acudir a la legislació catalana en matèria de

78. En aquest sentit, s'ha afirmat que els "*Reglamentos parlamentarios autonómicos son, por sí mismos inanes para generar cualquier tipo de obligación jurídica por parte de la Administración del Estado*". MANCISIDOR ARTARAZ, E., "El derecho de los parlamentarios a recabar información (Comentario a la STC 161/1988, de 20 de septiembre)", *Revista Vasca de Administración Pública*, núm. 24, 1989, p. 183.

79. Un cop realitzada la consulta durant el mes de desembre de 2013 als serveis documentals del Parlament de Catalunya, la resposta ha estat que, fins ara, no s'ha formalitzat cap dels convenis als quals fa referència l'article 6.2 RPC.

règim jurídic de les administracions públiques, i, en concret, a la ja esmentada Llei 26/2010, de 3 d'agost, de règim jurídic i procediment de les administracions públiques de Catalunya. Però aquesta tampoc no ens resol la nostra pregunta inicial.

Com la legislació estatal, la Llei catalana es limita a preveure, de manera general, el dret dels ciutadans a accedir, per qualsevol mitjà, als registres i als documents que formin part d'un expedient i es trobin als arxius de les administracions públiques catalanes, sempre que aquests expedients corresponguin a procediments acabats en la data de la sol·licitud d'informació (article 27.1 LRJPAC). Però més enllà d'aquest dret dels ciutadans, no conté cap disposició específica adreçada a regular l'accés a la informació per part dels càrrecs electes.

3.1.2.3. *Legislació de règim local*

En tercer lloc, cal fer referència a la legislació de règim local que, com en els casos anteriors, ha regulat també l'accés a la informació pública en l'àmbit local. En el cas de Catalunya, aquesta regulació la trobem actualment en el Decret legislatiu 2/2003, de 28 d'abril, pel qual s'aprova el Text refós de la Llei municipal i de règim local de Catalunya (en endavant TRLMRLC).

Aquest Text refós regula, en primer lloc, el dret de "tots els ciutadans" -i fins i tot de les associacions de veïns- a accedir a la informació municipal (articles 154.1 i 155 TRLMRLC); dret que es concreta tant en la possibilitat d'obtenir -amb l'acreditació prèvia de la condició d'interessat- les còpies i certificacions acreditatives dels acords adoptats per les corporacions locals i dels seus antecedents, com en la de consultar la documentació, els arxius i els registres de l'entitat local de què es tracti.

Juntament amb aquest dret d'accés dels ciutadans, la legislació de règim local catalana regula també un règim d'accés a la informació pública més qualificat, previst per als membres electes de les entitats locals (article 164 TRLMRLC). En aquest sentit, s'afirma que els membres de les corporacions locals tenen dret a

obtenir de l'alcalde o del president, o de la comissió de govern, tots els antecedents, les dades o les informacions que estiguin en poder dels serveis de la corporació i que calguin per desenvolupar la seva funció.

No obstant això, més enllà d'aquestes dues possibilitats, la legislació de règim local no preveu un règim d'accés a la informació municipal diferent, o qualificat, quan la sol·licitud d'informació prové d'un altre subjecte o una altra autoritat pública. Possibilitat que tampoc no es preveu, normalment, en la normativa pròpia aprovada per les diferents administracions locals catalanes, especialment pel que fa als seus reglaments orgànics.⁸⁰

3.1.2.4. *La nova regulació de la transparència administrativa*

Finalment, hem d'esmentar la recentment aprovada Llei 19/2013, de 9 de desembre, de transparència, accés a la informació pública i bon govern (en endavant LT), l'objectiu de la qual no és cap altre que el d'ampliar i reforçar la transparència de l'activitat pública, així com regular i garantir el dret d'accés a la informació pública.

Són molts els dubtes i interrogants que encara planteja la nova regulació.⁸¹ No obstant això, pel que a nosaltres ens interessa, podem indicar que la Llei de transparència -plenament aplicable, segons l'article 2, a l'Administració General de l'Estat, l'Administració de les comunitats autònomes, i a les entitats que integren l'Administració local- regula, en primer lloc, la publicitat activa, imposant a les diferents administracions públiques l'obligació de publicar, de manera periòdica i actualitzada, la informació el coneixement de la qual sigui rellevant per garantir la transparència de la seva activitat, i, en concret, tot un seguit d'informacions com poden ser les directrius, circulars, instruccions o respostes a preguntes plantejades per particulars; les memòries i informes que conformen els expedients d'elaboració dels textos normatius (article 7 LT); així com determinats actes de gestió administrativa amb repercussió econòmica (article 8 LT).

80. A aquest efecte, ens hi podem remetre, entre molts altres, al text consolidat del Reglament orgànic de la Diputació de Barcelona, aprovat el 30 de gener de 2003 (Butlletí Oficial de la Província de Barcelona, núm. 42, de 18 de febrer de 2003, p. 23-27).

81. Per a un examen general i exhaustiu de les novetats de la nova Llei de transparència ens podem remetre a GUICHOT, E. (coord.), *Transparencia, acceso a la información pública y buen gobierno. Estudio de la Ley 19/2013, de 9 de diciembre*, Tecnos, Madrid, 2014.

Alhora, la Llei de transparència s'ocupa de regular de manera detallada l'accés a la informació pública, reconeixent el dret de "totes les persones" (article 12 LT) a accedir als "continguts o documents, sigui quin sigui el seu format o suport, que estiguin en poder d'algun dels subjectes inclosos en l'àmbit d'aplicació d'aquest títol i que hagin estat elaborats o adquirits en l'exercici de les seves funcions" (article 13 LT).⁸²

No obstant això, com succeïa en els supòsits anteriors, la Llei de transparència no fa cap menció al règim a què s'ha de sotmetre la sol·licitud d'informació efectuada pels parlamentaris en l'exercici de les seves funcions. En efecte, la nova Llei regula un dret d'informació molt ampli, predicable de totes les persones -tant físiques com jurídiques, públiques i privades-, i sense necessitat d'acreditar cap interès al respecte, però sense que s'estableixin especialitats en funció del càrrec representatiu de la persona que sol·licita l'accés.

Òbviament, aquest reconeixement universal del dret d'accés no impediria que es poguessin establir altres regulacions específiques adreçades a determinats col·lectius o matèries concretes -com podria ser, per exemple, l'accés dels càrrecs electes a la informació que estigui en poder d'altres administracions públiques-. En tot cas, com diem, la regulació d'aquests supòsits concrets és una tasca que la nova Llei de transparència no aborda directament, sinó que, com preveu la disposició addicional primera, es remetria a la seva legislació específica.⁸³

Pel que fa al cas català, hem d'afegir que la Proposició de Llei de transparència, accés a la informació pública i bon govern, actualment en tramitació al Parlament de Catalunya,⁸⁴ tampoc no incorpora, de moment, una regulació específica del dret d'accés dels parlamentaris catalans a la informació que estigui en poder d'altres administracions públiques.

En efecte, de manera semblant a la Llei estatal, la Proposició de Llei catalana parteix del reconeixement del dret d'accés a la informació pública de totes les persones, a títol individual o en nom i representació de qualsevol persona jurídica legalment constituïda (article 18 de la Proposició de Llei), però sense preveure cap especificitat addicional en funció del càrrec públic representatiu que es tingui.⁸⁵

3.1.3. Recapitulació

Arribats a aquest punt, podem concloure que l'ordenament jurídic català no té una regulació concreta i específica del dret d'accés dels parlamentaris catalans, en exercici de les seves funcions, a la informació que està en poder de les administracions locals. En efecte, cap de les normes jurídiques examinades empararia un suposat règim qualificat d'accés dels diputats catalans.

L'absència d'aquesta regulació provoca en la pràctica que, sense perjudici de les possibilitats i dels mecanismes institucionals que examinarem a continuació, els diputats catalans no disposin d'un procediment específic per exercir un dret individual a la informació que forma part del seu estatut reconegut constitucionalment, el que genera una incertesa i inseguretat jurídica quan requereixen aquesta informació per una via diferent de la que es reconeix, amb caràcter general, als ciutadans.

3.2. Compareixences i sol·licituds d'informació per part de les comissions

El Reglament del Parlament de Catalunya també preveu que, per mitjà de les comissions, es pugui sol·licitar

82. En aquest sentit, la disposició addicional primera de la Llei de transparència modifica la redacció de l'article 37 de la LRJPAC que comentàvem anteriorment, que, un cop entri aquella en vigor, passaria a tenir la redacció següent: "Els ciutadans tenen dret a accedir a la informació pública, arxius i registres en els termes i amb les condicions que estableixen la Constitució, la Llei de transparència, accés a la informació pública i bon govern i altres lleis que siguin aplicables."

Pel que fa a l'entrada en vigor de la Llei de transparència, cal recordar que, d'acord amb la seva disposició final novena, l'entrada en vigor de la nova regulació del dret d'accés no es produirà fins que transcorri un any des de la seva publicació en el BOE.

83. La disposició addicional primera de la Llei 19/2013, de 9 de desembre, assenyalava: "Es regeixen per la seva normativa específica, i per aquesta Llei amb caràcter supletori, les matèries que tinguin previst un règim jurídic específic d'accés a la informació."

84. Amb data 24 d'abril de 2014, es pot consultar el text elaborat fins ara per la Ponència redactora de la Proposició de Llei de transparència, accés a la informació pública i bon govern en l'enllaç següent: http://www.parlament.cat/web/participacio/esco-136/debat?p_id=PLT

85. En aquest punt, hem d'assenyalar que, com succeïa amb la Llei 19/2013, de 9 de desembre, la disposició addicional primera de la Proposició de Llei de transparència, accés a la informació pública i bon govern catalana, preveu també la possible existència de regulacions especials del dret d'accés a la informació pública, preveient únicament que aquestes es regularan per la seva normativa específica.

informació a qualsevol autoritat o funcionari de la Generalitat o dels ens locals de Catalunya. En aquest cas, la sol·licitud de la informació o la celebració de compareixences -el que suposaria una manera immediata d'adquisició d'informació- depenen d'una valoració d'oportunitat, ja que requereixen un acord previ que adopta l'òrgan parlamentari.⁸⁶

La sol·licitud de compareixença, la presenta un grup parlamentari o un diputat considerat individualment, i hi ha de fer constar qui hauria de citar la comissió, el tema concret a tractar, i la finalitat de la compareixença. Aquesta sol·licitud és objecte d'admissió a tràmit per la mesa de la comissió, que pot decidir si la compareixença es desenvolupa en el plenari de la comissió o en una subcomissió.

A diferència de les sol·licituds d'informació individuals, les compareixences estan subjectes al règim de publicitat propi de les sessions parlamentàries: presència de mitjans de comunicació social i publicació dels debats en el Diari de Sessions.⁸⁷ No obstant això, l'article 43 RPC estableix que les sessions d'una comissió podrien ser secretes si aquesta ho acorda per majoria de dos terços, a iniciativa de la Mesa del Parlament, de tres grups parlamentaris o de la tercera part dels seus membres.

En la substanciació de la compareixença davant la comissió es produeix un intercanvi de paraules, ja que comença l'intervinent informant sobre les qüestions plantejades i contestant les preguntes formulades, i els diputats posteriorment poden repreguntar i demanar aclariments puntuals a les respostes donades (article 50 RPC).

Tenint en compte el debat que es produeix en les compareixences i el grau de publicitat que obté la informació compartida, les compareixences han deixat de ser considerades merament informatives i són considerades, més aviat, elements de control del compareixent, el que ha influït -sens dubte- en la fase d'admissió de les sol·licituds de compareixença.⁸⁸

L'article 48.2 RPC preveu, en els seus quatre apartats, les diferents autoritats a qui dirigir-se per obtenir informació i documentació:

a) El Govern, qualsevol autoritat de la Generalitat i els ens locals de Catalunya.

b) Autoritats i funcionaris públics de la Generalitat i dels ens locals de Catalunya competents per raó de la matèria del debat.

c) Autoritats de l'Estat, respecte a les competències atribuïdes a la Generalitat els serveis de les quals encara no han estat transferits, i autoritats i funcionaris públics que no pertanyin a l'Administració de la Generalitat.

d) Altres persones.

D'aquesta enumeració cal assenyalar l'expansió dels destinataris de les sol·licituds d'informació per comissions. Respecte dels últims dos punts, c) i d), cal assenyalar que el Reglament estableix que les autoritats i els funcionaris públics que no pertanyin a l'Administració de la Generalitat han d'informar sobre qüestions que afectin les funcions del Parlament i els interessos de Catalunya.⁸⁹ Aquest requisit no s'estableix respecte dels punts anteriors, raó per la qual es podria considerar que no cal justificar, per part de la comissió o del diputat o grup parlamentari que requereixi la compareixença, un punt de connexió entre el subjecte requerit i l'interès de la Comunitat Autònoma.

És important destacar que, pel que fa a les autoritats de la Generalitat i als ens locals de Catalunya, l'article 48.2.a) RPC estén l'àmbit de control d'aquestes comissions no només a la mera compareixença personal, sinó també a la presentació de "documentació"; la qual s'haurà de facilitar, en un termini no superior als vint-i-un dies, llevat que es comuniquin al president del Parlament les raons de dret per les quals no els és possible fer-ho. Pel que fa a això, s'hi podrien estendre les consideracions fetes anteriorment respecte a les sol·licituds individuals d'informació, referents a que s'hi podrien oposar arguments fundats en la prohibició de l'abús de dret i el respecte als drets fonamentals de tercers.

En tot cas, continua l'article establint que si "per raons de caràcter tècnic no fos possible trametre la documentació demanada, se n'ha de facilitar la consulta, a les dependències administratives que correspongui, a

86. PEÑARANDA RAMOS, J. L., "Información parlamentaria, poderes públicos y sector público", cit., p. 45 i seg.

87. *Ibid.*, p. 45 i seg.

88. *Ibid.*, p. 45 i seg.

89. En l'àmbit estatal la distinció entre autoritats i funcionaris públics i persones que no ostenten aquesta condició és rellevant a l'efecte d'admissió de les iniciatives, ja que la Mesa del Congrés va establir, durant la III Legislatura, que perquè siguin admissibles les sol·licituds de compareixença d'aquestes "altres persones" cal que hi hagi una iniciativa ja existent a la Cambra a la qual aquesta compareixença es pugui connectar, i respecte de la qual podria informar o assessorar la Comissió. *Ibid.*, p. 52.

una delegació, designada per la comissió, integrada per representants de tots els grups parlamentaris i assistida per experts, si la comissió així ho acordava”.

En el cas de les autoritats de l'Estat i d'autoritats i funcionaris públics que no pertanyen a l'Administració de la Generalitat, la seva obligació d'atendre els requeriments de les comissions parlamentàries depèn del que estableixi la legislació aplicable.

Amb caràcter general, estableix l'apartat 3r de l'article 48 RPC que:

“Si els funcionaris o les autoritats no compareixien o no justificaven llur no-compareixença en el termini i la forma establerts per la comissió, o hom no responia a la petició d'informació requerida en el període indicat per l'apartat 1, el president o presidenta del Parlament ho ha de comunicar a l'autoritat o al funcionari o funcionària superior corresponent, per si fos procedent d'exigir-los cap responsabilitat.”

Per tant, a diferència de les sol·licituds individuals d'informació, el Reglament del Parlament de Catalunya regula com els parlamentaris, per mitjà de les comissions, poden accedir a la informació que està en poder de les administracions locals. No obstant això, en aquest cas, no podem parlar d'un dret fonamental que integri la posició jurídica individual del parlamentari, ja que l'acceptació o no de la sol·licitud d'informació requereix un criteri polític, no automàtic, de la mesa de la comissió. No obstant això, la regulació exposada no permet als parlamentaris una personació directa en seu administrativa, sinó que aquesta situació només es pot produir una vegada admesa a tràmit la sol·licitud d'informació i de documentació, i al·legades raons de caràcter tècnic.

4. Garantia del procés de rendició de comptes

Com hem posat en relleu anteriorment, no hi ha regulat a Catalunya un procediment per exercir un dret d'accés individual a la informació que estigui en poder

de les administracions locals. Tampoc no està prevista explícitament en la normativa en matèria de funció pública la falta de no facilitar informació a les comissions parlamentàries.⁹⁰ En conseqüència, com que l'objecte del Reglament parlamentari són els procediments interns de la Cambra, l'ens local al qual es dirigeixi el parlamentari considerat individualment o la comissió parlamentària no trobarà un fonament jurídic per proporcionar aquesta informació, o, per contra, podria traslladar únicament la que consideri adient. Aquesta situació requereix una previsió normativa que redueixi la inseguretat jurídica.

D'altra banda, encara que estigués reconegut un procediment en el Reglament parlamentari perquè els diputats poguessin sol·licitar informació a l'Administració local, la denegació o la satisfacció incompleta d'una pregunta o petició d'informació formulada per parlamentaris no suposaria la vulneració del dret fonamental que recull l'article 23.2 de la Constitució, ja que aquest no comprèn el dret a una resposta amb un contingut concret. En qualsevol cas, ens hi podem plantejar: de quin dret a la informació parlem si no hi ha cap obligació del Govern o de l'ens requerit de donar resposta?⁹¹

El mateix Tribunal Constitucional ha reconegut, en la Sentència núm. 220/1991, FJ 5, que la via de revisió de l'actuació governamental, que hauríem d'entendre en sentit ampli, incloent-hi qualsevol subjecte al qual s'adrexi el Parlament, en resposta a requeriments parlamentaris, ha de ser la pròpia de l'acció política d'aquests parlamentaris, per tal de no desnaturalitzar l'àmbit de l'article 23.2 CE, estenent-lo més enllà dels límits que li són propis.⁹² Hi ha qui admet, per contra, el control jurisdiccional de les lesions eventuais d'un dret d'informació per mitjà del procés ordinari dissenyat en la Llei reguladora de la jurisdicció contenciosa administrativa, tot i que és una posició molt minoritària.⁹³ Al contrari, a partir de la jurisprudència del Tribunal Constitucional es pot deduir que la resposta de l'Administració local seria una activitat “exquisidament” política, desenvolupada en l'àmbit parlamentari.

90. Tot i que és cert que la Llei 7/2007, de 12 d'abril, per la qual s'aprova l'Estatut bàsic de l'empleat públic, imposa als empleats públics el deure d'actuar seguint la consecució dels objectius d'interès general i fonamentant-se en consideracions objectives orientades cap a l'interès comú (article 53.2 EBEP). En termes semblants s'expressa l'article 108.2 del Decret legislatiu 1/1997, de 31 d'octubre, pel qual s'aprova la refosa en un text únic dels preceptes de determinats textos legals vigents a Catalunya en matèria de funció pública.

91. GARCÍA ROCA, J., *Cargos públicos representativos: un estudio del artículo 23.2 de la Constitución*, cit., p. 307.

92. GARCÍA ROCA, J., “El control del Gobierno desde la perspectiva individual del Parlamento (y a la luz del artículo 23.2 de la Constitución)”, cit., p. 267.

93. PEÑARANDA RAMOS, J. L., “Información parlamentaria, poderes públicos y sector público”, cit., p. 45 i seg.

ri, que no pot ser objecte de control judicial. Cap responsabilitat que no sigui política es podrà exigir davant l'incompliment de l'Administració. L'opció que queda a la Cambra és donar difusió de la manera de procedir de l'Administració controlada,⁹⁴ amb l'esperança que es produeixi una sanció electoral.

La informació de què disposi el Parlament i els seus membres depèn de la bona voluntat de l'Administració, que hauria d'obrar aplicant un principi bàsic de lleialtat institucional.⁹⁵ De fet, el Parlament de Catalunya no disposa d'instruments que permetin adoptar mesures sobre l'actuació de diputacions provincials, consells comarcals o municipis, més enllà de la recomanació o presa de posició institucional: no pot adoptar una mesura de caràcter corrector o sancionador, encara que tampoc no seria procedent adoptar una mesura de caràcter laudatori per a l'òrgan controlat. L'eficàcia de l'actuació de control seria difusa, dirigida més aviat a la publicitat de les actuacions d'aquests òrgans, de cara a la conformació d'una "opinió pública" sobre això. La responsabilitat difusa seria la pròpia de tot sistema pluralista i democràtic, que es produeix per mitjà de les variades vies d'expressió de la crítica política, tant per part de ciutadans com de polítics o mitjans de comunicació.⁹⁶

5. Conclusions

1. Tot poder públic està sotmès al principi de responsabilitat i de limitació del poder. El control parlamentari és un dels controls previstos constitucionalment, que es desenvolupa en les relacions entre òrgans no relacionats jeràrquicament entre si.

2. El control parlamentari és eminentment polític, tot i que com a conseqüència del parlamentarisme racionalitzat s'hagi institucionalitzat i sotmès a processos taxats. Actualment es busca, tanmateix, una revitalització del paper del Parlament i, d'acord amb això, estendre l'objecte del control parlamentari. Més enllà del control sanció, s'hi identifica un concepte de control més ampli, de tipus sociològic, que té com a objecte donar visibilitat al debat polític.

3. Atenent a aquest control difús, sociològic, s'amplien els subjectes susceptibles de ser controlats, estenent-se a qualsevol "subjecte polític". Qualsevol activitat parlamentària serviria per donar publicitat a l'actuació dels poders públics (no només estatals) i posar en marxa, si fos el cas, altres mecanismes de control. Seguint aquest raonament, el control parlamentari es podria estendre a l'activitat de les entitats locals. Des de les perspectives del control sanció o control responsabilitat, no tindria sentit aquesta extensió més enllà del supòsit del control de l'acció del Govern, ja que, en sentit estricte, el Parlament controla el Govern, amb qui manté una relació de confiança i se situa en el mateix pla institucional. Els diferents mecanismes previstos en el Reglament parlamentari serveixen per constatar el manteniment d'aquesta relació.

4. En el cas d'un parlament autonòmic, l'extensió de l'activitat de control que exerceix es podria relacionar amb el seu àmbit competencial, no limitat a les llistes competencials, sinó incloent-hi també les atribucions de les institucions autonòmiques. D'aquesta manera, s'hi podria considerar la recerca d'un punt de connexió de l'activitat d'un subjecte diferent del Govern de la Generalitat amb aquest àmbit propi de decisió de la Comunitat Autònoma. És clar que en aquest cas la intensitat del control podria ser molt més gran que en el cas de la inexistència de l'esmentat punt de connexió, en què el control seria clarament difús i sense conseqüències immediates.

5. Des d'una concepció més àmplia de control polític, encaminada a l'exigència d'una responsabilitat difusa, davant l'electorat, que consisteix a publicitar l'actuació dels poders públics, la mera sol·licitud d'informació d'un parlamentari o de la Cambra a una administració pública ja implica una activitat de control. La funció d'informació seria l'activitat de control -en sentit ampli- que podria influir més intensament sobre l'activitat administrativa i, en concret, sobre l'entitat local.

6. El ventall de facultats d'un càrrec públic representatiu n'integra l'estatut constitucional, i les vies d'exercici d'aquestes estan determinades per la llei material. El fet que l'exercici del càrrec públic representatiu sigui denominat com un dret "de configuració legal", no pot significar

94. ARCE JANÁRIZ, A., "La distribución del control parlamentario entre los órganos de las Asambleas Legislativas de las Comunidades Autónomas", cit., p. 293.

95. SANTAMARÍA PASTOR, J. A., "La actividad del Gobierno y de la Administración Pública como objeto del control parlamentario", cit., p. 460.

96. MONTERO GIBERT, J. R. i GARCÍA MORILLO, J., *El control parlamentario*, cit., p. 127 i seg.

el buidament del seu contingut constitucional. En aquest sentit, cal acudir al reglament de la Cambra autonòmica per verificar quines facultats té reconegudes efectivament un parlamentari, i de quina manera les pot exercir.

7. L'ordenament jurídic català no té una regulació concreta i específica del dret d'accés dels parlamentaris catalans considerats individualment, en exercici de les seves funcions, a la informació que està en poder d'administracions locals. En efecte, cap de les normes jurídiques examinades empararia un suposat règim qualificat d'accés dels diputats catalans. Quedaria a la voluntat de l'entitat local a la qual es dirigissin el fet de permetre l'accés a la informació sol·licitada. Aquesta situació hauria de ser remeiada pel legislador, utilitzant la legislació local específica.

8. No obstant això, el Reglament de la Cambra autonòmica sí que preveu l'accés a la documentació i informació que estigui en poder de les entitats locals de Catalunya per part de les comissions parlamentàries, que fins i tot es podrien personar en seu administrativa quan les condicions tècniques així ho requereixin. No suposaria un dret individual dels parlamentaris ni seria automàtic, ja que l'exercici d'aquest accés a la documentació depèn d'una decisió política, de l'admissió a tràmit de la mesa de la comissió corresponent.

9. Un cop sol·licitat per la comissió l'accés a la documentació, no s'ha constatat, tanmateix, l'existència de mecanismes jurídics que assegurin el compliment del lliurament de la informació sol·licitada. El Tribunal Constitucional ha considerat que la resposta que pugui oferir l'Administració és eminentment política, i la reacció davant d'aquesta resposta s'haurà de ventilar per mitjà de mecanismes igualment polítics.

10. Acceptant la possibilitat que el Parlament de Catalunya, tenint en compte que és un òrgan de representació política dels ciutadans, pugui controlar, seguint l'accepció més àmplia del terme control parlamentari, l'actuació de les entitats locals, no hi ha garanties que assegurin l'eficàcia d'aquest control, i queda a disposició dels mateixos ens locals el compliment de la seva obligació de retre comptes i, en cas de complir, el grau de resposta a la sol·licitud d'informació per part del diputat individual, de la Comissió o bé de la Cambra.

6. Bibliografia

ARAGÓN REYES, M., "El control como elemento inseparable del concepto de Constitución", *Revista Española*

la de Derecho Constitucional, any núm. 7, núm. 19, 1987, p. 15–52.

ARAGÓN REYES, M., "El control parlamentario como control político", *Revista de Derecho Político*, núm. 23, 1986, p. 9–39.

ARAGÓN REYES, M., "Información parlamentaria y función de control", en *Instrumentos de información de las Cámaras parlamentarias*, Centro de Estudios Constitucionales, Madrid, 1994, p. 13–35.

ARCE JANÁRIZ, A., "La distribución del control parlamentario entre los órganos de las Asambleas Legislativas de las Comunidades Autónomas", en *Problemas actuales del control parlamentario*, 1997, p. 279–382.

ARRUEGO RODRÍGUEZ, G., "Sobre el 'derecho a la documentación' de los parlamentarios en la jurisprudencia constitucional", *Revista Española de Derecho Constitucional*, any 23, núm. 68, maig-agost 2003, p. 355–378.

BLANQUER CRIADO, D. V., "Artículo 77", en REBOLLO PUIG, M. (dir.), *Comentarios a la Ley Reguladora de las Bases del Régimen Local*, Tirant lo Blanch, València, 2007.

BUSTOS GISBERT, R., *La responsabilidad política del Gobierno: ¿realidad o ficción?*, Colex, Madrid, 2001.

FONT I LLOVET, T., "Simplificación, descentralización, liberalización. ¿Hacia una nueva Administración Pública?", en TORNOS MAS, J. (coord.), *Comentarios a la Ley 26/2010, de 3 de agosto, de régimen jurídico y de procedimiento de las Administraciones Públicas de Cataluña*, Iustel, Madrid, 2012, p. 56–57.

GARCÍA MORILLO, J., "El control parlamentario de las Cortes Generales y las Asambleas Legislativas de las Comunidades Autónomas: Autonomía y comisiones de investigación", en *Problemas actuales del control parlamentario*, Congrés dels Diputats, Madrid, 1997, p. 101–120.

GARCÍA MORILLO, J., *El control parlamentario del Gobierno en el ordenamiento español*, Congrés dels Diputats, Madrid, 1985.

GARCÍA ROCA, J., *Cargos públicos representativos: un estudio del artículo 23.2 de la Constitución*, Aranzadi, Cizur Menor, 1998.

GARCÍA ROCA, J., "El control del Gobierno desde la perspectiva individual del Parlamento (y a la luz del artículo 23.2 de la Constitución)", en *Problemas actuales del control parlamentario*, Congrés dels Diputats, Madrid, 1997, p. 225–278.

- GARCÍA ROCA, J. i IBRIDO, R., "El control parlamentario en Italia. Un estudio comparado sobre el concepto y algunas de sus mejores prácticas: El Comité para la Legislación y la Comisión de Presupuestos", en PAU I VALL, F. (coord.), *El control del gobierno en democracia*, AELPA - Tecnos, Madrid, 2013, p. 105–136.
- GARRORENA MORALES, Á., "Algunas sugerencias para renovar la función de control", en PAU I VALL, F. (coord.), *Parlamento y control del Gobierno*, Aranzadi, Pamplona, 1998, p. 421–442.
- GUICHOT, E. (coord.), *Transparencia, acceso a la información pública y buen gobierno. Estudio de la Ley 19/2013, de 9 de diciembre*, Tecnos, Madrid, 2014.
- JIMÉNEZ PLAZA, M. I., *El derecho de acceso a la información municipal*, Iustel, Madrid, 2006.
- LÓPEZ GUERRA, L., "El titular del control parlamentario", en *Problemas actuales del control parlamentario*, Congrés dels Diputats, Madrid, 1997, p. 155–178.
- MANCISIDOR ARTARAZ, E., "El derecho de los parlamentarios a recabar información (Comentario a la STC 161/1988, de 20 de septiembre)", *Revista Vasca de Administración Pública*, núm. 24, 1989, p. 161–206, data de consulta 5 desembre 2013, en <http://dialnet.unirioja.es/servlet/articulo?codigo=85314>.
- MARTÍNEZ ELIPE, L., *Tratado de Derecho Parlamentario. Parlamento e información*, Aranzadi, Cizur Menor, 2002.
- MONTERO GIBERT, J. R. y GARCÍA MORILLO, J., *El control parlamentario*, Tecnos, Madrid, 1984.
- PEÑARANDA RAMOS, J. L., "Información parlamentaria, poderes públicos y sector público", en *Instrumentos de información de las Cámaras parlamentarias*, Centro de Estudios Constitucionales, Madrid, 1994, p. 37–80.
- PUNSET BLANCO, R., "El control parlamentario en España: cuestiones controvertidas desde la perspectiva de la forma de gobierno", en PAU I VALL, F. (coord.), *El control del gobierno en democracia*, AELPA - Tecnos, Madrid, 2013, p. 157–178.
- RAMOS RAMOS, L., *El derecho de acceso a archivos y registros administrativos*, Ed. Reus, Madrid, 2008.
- RECCHIA, G., *L'informazione delle assemblee rappresentative*, Jovene, Nàpols, 1979.
- RUBIO LLORENTE, F., "El control parlamentario", en *La forma del poder*, Centro de Estudios Constitucionales, Madrid, 1993.
- SÁINZ MORENO, F., "Consideraciones sobre algunos límites del derecho de información de las Cámaras", en *Instrumentos de información de las Cámaras parlamentarias*, Centro de Estudios Constitucionales, Madrid, 1994, p. 81–90.
- SANTAMARÍA PASTOR, J. A., "La actividad del Gobierno y de la Administración Pública como objeto del control parlamentario", en *Problemas actuales del control parlamentario*, Congrés dels Diputats, Madrid, 1997, p. 455–475.
- SANTAOLALLA LÓPEZ, F., *Derecho parlamentario español*, Espasa Calpe, Madrid, 1990.
- SANTOS CANALEJO, E. DE, "Bicameralismo y control parlamentario", en *Problemas actuales del control parlamentario*, Congrés dels Diputats, Madrid, 1997, p. 179–195.
- VERGOTTINI, G. DE, "La función de control en los Parlamentos de fin de siglo", en *Problemas actuales del control parlamentario*, Congrés dels Diputats, Madrid, 1997, p. 25–52. ■